Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36452
Copyright: Melk, Benediktinerstift

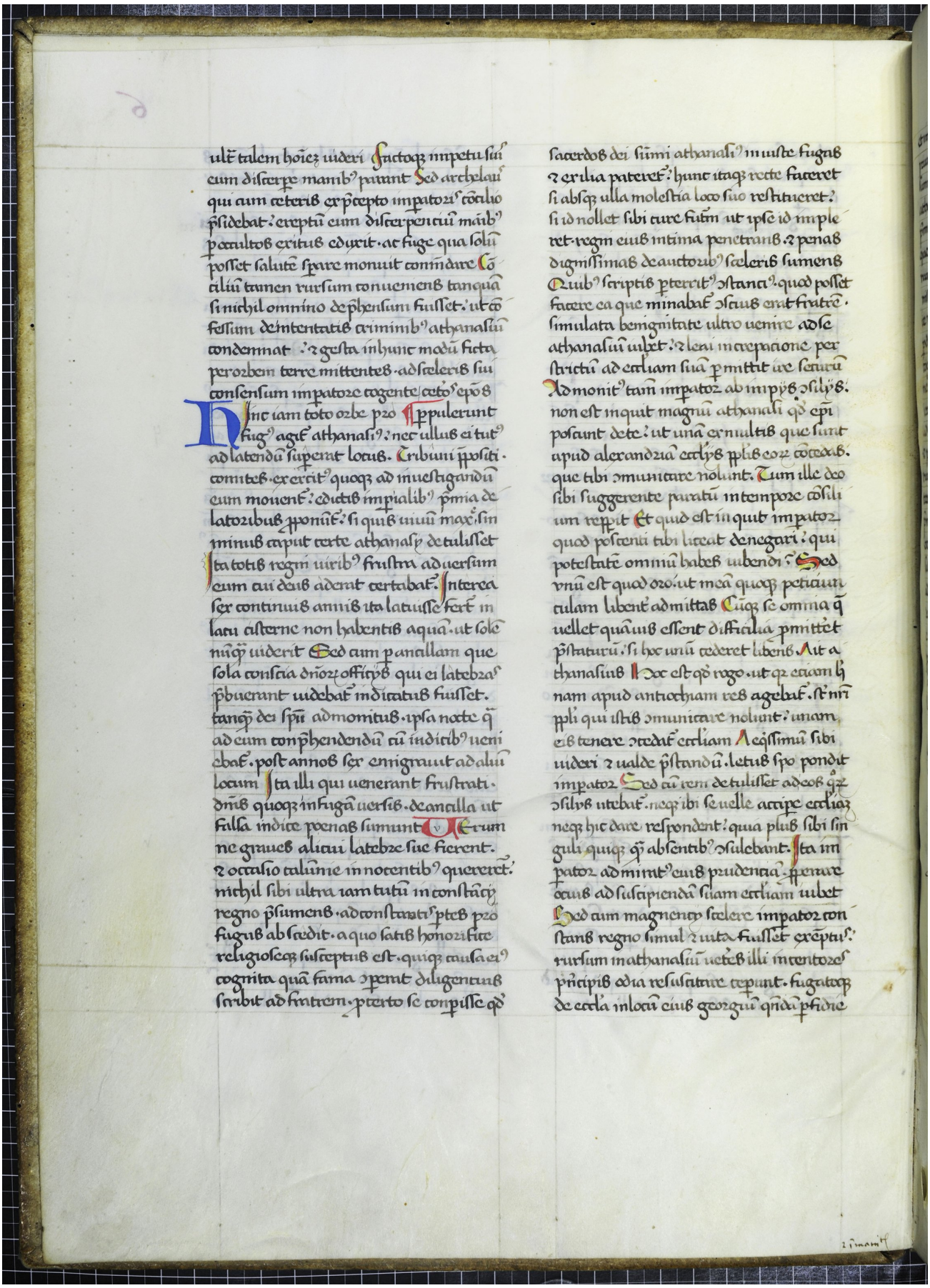

ulē talem hoiez uideri ſactoq; impetu ſuī
cum diſcerpe manib⁹ putant Sed archelaū
qui aum ceteris ēr p̄cepto impatoꝛis cōsilio
p̄ſidebat: ereptū eum diſcerpentiū mānb⁹
occultos eritus edurit·at fuge qua ſolū
poſſet ſalute ſpare monuit commūdare Cō
ſiliū tamen rurſum conuenieṅs tanquā
ſi nichil omnino deprehenſum fuiſſet: ut cō
feſtim detentatis crimīb⁹ athanaſiū
condemnat ·2 geſta inhunc mōdū fictа
peroꝛbem terre mittentes·ad ſcelerīs ſuī
conſenſum impatoꝛe cogente/ceteꝛ epī 8
Hinc iam toto oꝛbe pꝛo ſppulerunt
fug⁹ agitē athanaſi⁹: nec ullus ei tut⁹
ad latendū ſuperat locus. Tribuni ꝑpoſiti·
comitēs·ercercit⁹ quoq; ad inueſtigandū
eum mouent: eductis impialib⁹ p̄mia de
latoꝛibus ꝓponūt: ſi quis uiuū maꝛ ſin
minus caput certe athanaſy detuliſſet
ſta totis regni uirib⁹ fruſtra aduerſum
eum cui deus aderat certabat. Interea
ſer continuis annis ita latuiſſe fert in
lacu eſterne non habentis aquā·ut ſole
nūq; uiderit Sed cum p anallam que
ſola conſcia dñoꝛ offic⁹ qui ei latebꝛas
p̄buerant uidebat indictatus fuiſſet.
tanq; dei ſpū admonitus·ipſa nocte q̄
ad eum comp̄hendendū cū indicib⁹ ueni
ebat·post annos ſer emigrauit ad aliū
locum ſta illi qui uenerant fruſtrati·
dñs quoq; in fugā uerſis·de analla ut
falſa indice poenas ſumunt Cerum
ne graues aliquā latebꝛe ſue fierent.
2 occaſio taliū me in nocentib⁹ quereret.
michil ſibi ultra iam tutū in conſtāq;
regno p̄ſumens·ad conſtantiū ꝑtes pꝛo
fugis ab ſedit·a quo ſatis honoꝛifice
religioſeq; ſuſceptus eſt·quoq; cauſa ei⁹
cognita quā fama ꝓmit diligentius
ſcribit ad fratrem·p̄terto ſe compſſe q̄d
ſacerdos dei ſūmi athanaſi⁹ in uſte fugas
2 erilia pateret: hunc itaq; recte faceret
ſi abſq; ulla moleſtia loco ſuo reſtitueret:
ſi id nollet ſibi cure futū ut ipſe id im ple
ret·regni eius intima penetrans·2 penas
dignſſimas de auctoꝛib⁹ ſceleris ſumens
Quib⁹ ſcriptis ptexit⁹ aſtanci⁹ quid poſſet
facere ea que minabat aſcius erat fratꝛe·
ſimulata benignitate ultro uenire adſe
athanaſiū iubet·2 leui in cauſatione per
ſtrictiū ad eccliam ſuā p̄mittit ire ſecuꝛū
Admonit⁹ tam impatoꝛ ab impijs aſilis.
non eſt inquit magnū athanaſi q̄d epi
poſſunt dete: ut una ecclīs multis que ſunt
apud alexandꝛia eccl⁹ pl⁹is coꝛ cōtendis.
que tibi omunicare nolunt. Tum ille deo
ſibi ſuggerente paratū in tempoꝛe cōſili
um repp̄it Et quid eſt inquit impatoꝛ
quod poſcenti tibi liceat denegari: qui
poteſtatē omnū habes iubendi: Sed
unū eſt quod oꝛo·ut mea quoq; petitiū
culam libenter admittas Cuiq; ſe omnia q̄
uellet quāuis eſſent difficilia p̄mittet
p̄ſtaturū·ſi hoc unū cederet libens Aut a
thanaſius Hoc eſt q̄d rogo·ut q; eciam h̄
nam apud antiochiam res agebat·ſi nō
pl⁹i qui iſtis omunicare nolunt: unam
eis tenere p̄cedat eccliam Acceſſimū ſibi
uideri 2 ualde p̄ſtandū·letus ſpo ponde
impatoꝛ Sed cū rem detuliſſet adeos q;
ꝛſilis utebat·neq; ibi ſe uelle accipe eccliaꝛ
neq; hic dare reſpondent: quia plus ſibi ſin
guli quiq; q̄ abſentib⁹ ꝛſulebant. ſta im
patoꝛ admirat⁹ eius prudentia·p̄tenue
eius ad ſuſcipiendā ſuam eccliam iubet
Sed cum magnenciꝛ ſcelere impatoꝛ con
ſtans regno ſimul 2 uita fuiſſet ēreptus·
rurſum in athanaſiū ueteꝛis illi intentoꝛes
p̄cipis odia reſuſcitare tepiunt·fugatoq;
de eccla in locū eius georgiū q̄dā p̄fidie